

Oblíbená komisařka Marie Výrová
ze série *Detektivové od Nejsvětější
Trojice* se vrací.

MICHAL
SÝKORA

ŽÁDNÉ
DOBRÉ
ZPRÁVY

HOST

**MICHAL
SÝKORA**

**ŽÁDNÉ
DOBŘÉ
ZPRÁVY**

MICHAL
SÝKORA

ŽÁDNÉ
DOBRÉ
ZPRÁVY

BRNO 2025

Rukopis románu vznikl v rámci literární rezidence
poskytované městem Litomyšl.

© Michal Sýkora, 2025

Cover pictures from open sources

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2729-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-2730-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2731-1 (MobiPocket)

Tomíkovi
(a Leie, za předobraz hlavní psí hrdinky)

*My hands are cold, the end of time has just begun
I'm gettin' old, anything can happen now to anyone*

*[Mám studené ruce, konec času právě začal.
Stárnu, každému se teď může stát cokoli.]*

Bob Dylan
Can't Wait (Alternate Version),
album *Fragments*, 2023

Věci se rozpadají, zejména všechen ten úhledný řád pravidel a zákonů. Způsob, jakým se díváme na svět, odpovídá tomu, jací skutečně jsme. Podívejte se na něj z lunaparku a všechno vypadá vesele. Vystoupejte výš na náhorní plošinu a uvidíte plenění a vraždění. Pravda a krása jsou v oku pozorovatele. Už dávno jsem se přestal snažit všechno pochopit.

Bob Dylan

(ve filmu *Masked and Anonymous*, 2003)

1

EDA ZAČÁTEK PROSINCE 2022

Jako s chlapama se shodli na tom, že manažerka Kaiser je píča. Eda sice proti ní byl hodně zaujatěj, ale mysleli si to všichni.

Ani normální jméno si nemohla dát, říkali jí „Kaiserka“. Ale mnohem častěji o ní mluvili jako o pizdě nebo pindě. Nesnášeli ji borci napříč všema směnami. Vždycky když někdy uprostřed noci provedla tu svou přepadovou kontrolu, která pokaždé vyústila v nějaký ten pojeb, opět se o kus dál posunula hranice toho, jak moc jim lezla krkem, i když to předtím vypadalo, že už to víc nejde. Zbytek směny seděli zpruzení v kukani a bavili se vlastně jen tím, že probírali manažerčinu píčovitost.

Tak i dneska. Bylo půl jedenácté, Eda a s ním Karlos Hlavsa stáli v mrazu před vrátnicí, od úst jim stoupaly obláčky páry, a sledovali, jak Kaiser s vlasama svázanýma do ohonu, v péřové bundě a upnutých sportovních kalhotách vyhodnocuje výsledky alkoholového testu. Vůbec si nevšimli, že přijela. Byl frmol, někde se stala bouračka, Eda s Karlosem pouštěli přes bránu dvě sanitky a s nima se tam chtěl protáhnout ještě nějaký chlápek v bavoráku, jako že má v sanitce starou nebo děcko nebo koho, a Karlos se s ním dohadoval, protože týpek nechápal, že musí jet přes vjezd pro veřejnost, že tudyma ho do nemocnice pustit nemůžou, když jim najednou za zadkem stála Kaiserka. Ještěže Karlos toho chlápka nenechal projet, to by dostal pojeb jak ze žurnálu. Tak jim aspoň ta čůza dala dýchnout. Eda byl v klidu, protože nepil. Nejen před směnou,

ale vůbec. Zato ale věděl, že Karlos bude mít problém, protože borec prostě bez nějakýho toho pivsona vydržet nedokáže. Už bylo co říct, že zvládl nelupnout dva tři kousky během farchy. Takže otázka nezněla, jestli Karlos pil, ale jestli se mu podařilo mezitím vystřízlivět. V osm sežral dva krajíce chleba se škvarkovou pomazánkou, co mu nachystala jeho mama, před půlhodinou pak vyslopal energeták. To by mohlo pomoci. Eda věděl, že Karlos už má důtku, to je v podstatě, jako by byl v podmínce, a další malér znamená, že půjde s prachama dolů. A když výplata jako už tak stojí za kulový, tak každou korunu dolů fakt pocítí.

Edu vrcholně popuzovalo, že Karlosův osud má v rukách tahleta mladá pizda. Že se vůbec nechová k chlapům jako k lidským bytostem. Co je to za svět, kde nějaká nevyzrálá kunda může během minuty chlapa jako Karlos vyhodit z práce? Kaiserce je přes třicet, nic pořádnýho ve svém opruzáckým životě nedokázala, ale myslí si, že má právo sem vtrhnout a přede všema zprcat Karlose nebo jeho nebo jakýhokoliv jinýho borca z farchy jenom proto, že je šéfka. Eda je o dvanáct let starší, to snad má právo na nějaký respekt a základní slušnost, nemluvě o tom, že úplně všechno, co ta pizda má, má jen proto, že jí na to oni vydělali. Díval se na její instagram. V zimě lyžovačka v Alpách, léto u moře, na sobě drahý hadry, co tři roky nový auto na firmu. A on s chlapama jí na tenhle život maká za základní mzdu, v zimě v kose, v létě v horku na hcípnutí, v jednom kuse ve stresu, aby jim z toho žebráckýho platu nestrhla pokutu za nějakou píčovinu.

Jako minulej týden. Eda s Karlosem měli denní. Karlosův kámoš Bob, co jezdí s taxálem, vezl do špitálu nějakýho geronta a Karlos ho nechal projet vjezdem pro sanitky bez placení. Minutu nato už jim Kaiserka klepala na okno kukaně. Jak mohli kurva tušit, že zrovna byla cosi projednávat u ředitele nemocnice? Ty vole, to byl pojeb. Svoje si vyžral i Eda. Když se

to snažil té pizdě vysvětlit, udělala mu to co obvykle. Zkrabatila čelo, naklonila hlavu na stranu a zkoumavě se na něho zadívala.

„Co říkáte?“

Karlos už to znal. Je to férovej kámoš, tak to zopakoval místo Edy, kterej jen zaťal zuby.

„Vy jste mu rozuměl?“ otočila se ta mrcha na Karlose, jako kdyby byl Eda nějaký retard nebo co.

Jednou v létě — nejspíš zrovna měla krámy, jak byla protivná — mu ta čubka rovnou řekla: „Člověče, proč jste nechodil na logopedii? To je fakt děs, jak mluvíte.“ Eda měl co dělat, aby jí nedal po tlamě. Ale tenkrát poprvé pomyslel na to, že by se s tím mělo něco udělat. Že takhle to dál nejde. Že s chlapama taková pinda, co v životě nic nedokázala, prostě takhle jednat nemůže. Jako Eda není nějaký děcko, je to chlap, co už má kurva něco odžitýho. Prostě tu pindu musí někdo srovnat. Je načase naučit ji slušnému chování. Respektu. Úctě. Dobře znal tyhle typy. Namachrovaný čubky. Si myslí, že je bůhvíco, když řídí firmu, ale oni tady nejsou žádnéj pól. Ty vole, dyť mi tu čubku živíme, vysvětloval Karlosovi, kterej byl z toho chlastu dost letargickej a pravidelnej pojeb bral jako součást náplně práce.

Začal tím, že si pozjišťoval věci. Kaiserka bydlela hned zkraje Hněvotína, směrem na Topolany. Od hlavní brány nemocnice to měla domů autem slabých patnáct minut. Prostě to vzala po Hněvotínské nahoru, na kruháci u Kauflandu zabočila doleva na Okružní, u konečné tramvaje doprava a po staré prostějovské silnici byla za chvíli u baráku. Proto se tak vyžívala v těch přepadovkách. Doma nemá co dělat, tak čumí na přiblblý seroše, a než jde spát, musí se vyzuřit, že ji dneska nikdo nevojel, a tak sedne do auta a dopřeje si pojeb aspoň takhle. Eda si tu trasu projel. Když na staré prostějovské silnici — tak málo užívané, že ji za ty roky ani nevyasfaltovali a nechali tam klasickej dlažební kostky — mine akvapark a odbočku na polňačku

k fortu XIII, pevnůstce schované v dolíku uprostřed luk a náletových lesíků (Eda to tam měl rád: byl tam relativní klid a on si tam párkrát zajel se svými klukama), prosmýkne se pod západním dálničním obchvatem, projede kolem starýho statku a asfaltovny, mine fabriku na vozíky Wanzl, nějakej autoservis a je v Hněvotíně. Tam má Kaiserka barák, kterej si pořídila za prachy, co jí Eda s chlapama vydělali.

Eda si to změřil. Mezi továrnou Wanzl a odbočkou k pevnůstce je to 2,8 kilometru, nějaké čtyři minuty klidné jízdy po pusté silnici mezi promrzlýma polama a spícíma firmama. V noci většinu cesty naprostá tma, jen svrchu z dálničního obchvatu jde na silničku něco světla. Ideální prostor. Ještě přesně nevěděl, co podnikne. Jako plánování nikdy nebyla Edova silná stránka. Ale strejda, se kterým to probíral, říkal, že štěstí přeje připraveným. A ještě se nestalo, že by strejda neměl pravdu.

2

LENKA PONDĚLÍ 12. PROSINCE 2022 DESET DNÍ PŘED VRAŽDOU

Petr zrovna stál v kuchyni u dřezu, když mu cinkla zpráva. Lenka se věnovala Pavlušce, ale samozřejmě registrovala, že si ji manžel hned přečetl a že mu zase ztuhly lícni svaly, protože na zvládání emocí Petr rozhodně nebyl žádný expert a řeč těla jej vždy prozradila. Bez řeči strčil mobil do kapsy tepláků, hrnek od kávy odložil na linku a ležérně opustil kuchyň. Lenka pohladila Pavlušku po hlavě. „Teď si maluj sama, hned přijdu,“ řekla jí a vydala se za manželem. Cestou nakoukla do hrnku odloženého na lince. Ano, přesně jak očekávala. Zalomcoval s ní vztek. Celé dno hrnku natlusto pokrývala vrstva cukru. Nevěděla, jestli jí to Petr dělá naschvál, nebo je to prostě takový blbec; vždycky si do kávy narve čtyři lžičky cukru, ale nerozmíchá ho, kávu vypije a cukr zůstane přilepený na dně. Týden co týden Lenka kupuje nové balení cukru, mezitím se mu obden snaží vysvětlit, že kdyby si nabral do kávy jen dvě lžičky a následně toho drobného kuchyňského náčiní využil k tomu, aby cukr v kávě rozmíchal, ušetřili by. Cukr stojí teď dvakrát tolik co před rokem.

Jemu je to úplně jedno.

Věděla, že po osmi letech manželství si lidé dokážou lézt na nervy kvůli maličkostem, jaksi s tím dopředu počítala, ale nikdy by ji nenapadlo, jakou averzi, agresí a vztek vůči manželovi v ní bude vyvolávat to, že si v kávě nerozmíchává cukr. Nedávno si to spočítala. Čtyři lžičky cukru na hrnek. Tři hrnky

denně. Dvanáct lžiček cukru krát sedm dní v týdnu. Osmdesát čtyři lžiček týdně. Dokonce zašla tak daleko, že si to zvážila. Jedna Petrova kávová lžička cukru váží devět gramů. Týdně je to sedm set padesát šest gramů. Každý týden myčkou proteče tři čtvrtě kila cukru. Ročně je to třiačtyřicet kilo. Kdyby to byl obyčejný cukr krystal, vyhodili by ročně do odpadu patnáct set. Jenže Lenka kvůli Pavlušce kupuje tmavý třtinový cukr. Ten zdražil na pětasedesát korun, to je dva tisíce sedm set za rok. Kvůli práci nemá čas objíždět supermarketky nebo sledovat slevové akce, prostě se cestou z práce stavuje v Lidlu... Zkoušela přestat cukr kupovat, ať si ho ten blb kupuje sám, jenže dosáhla jen toho, že doma žádný cukr nebyl, ona sama si neměla co dát do kávy, Pavlušce do krupice, a když si sešla dolů půjčit k tchyni (bílý krystal!), dívala se na ni jako na nejhorší matku minimálně na úrovni kraje, když dceři, a hlavně manželovi, nezajistí takovou zásadní věc jako cukr. Když jí Petr obzvlášť lezl na nervy — a po covidu, kdy spolu strávili doma tolik času v izolaci, jí na nervy lezl trojnásobně —, říkala mu Edgar. Bylo to infantilní, jenže když spolu chodili a ona ho považovala za ztělesnění toho nejdokonalejšího muže, vzal ji do kina na *Muže v černém*. Mimoszemšťan se tam navlíkl do kůže farmáře Edgara a jako výživy se dožadoval cukru. S tupou Edgarovou manželkou, dožadující se vysvětlení, co to bylo za hluk, když za domem havaroval létající talíř, rozvinul dialog: „Co to bylo, Edgare?“ — „Cukr!“ — „Jak to mohl být cukr?“

Edgar, to sedí. Vidlák z vesnice. Ten filmovej Edgar se v tom podstatném od jejího Edgara ovšem lišil. Nebydlel s maminkou. Lenka nechápala, jak mohla být tak zaslepená. Jak mohla tenkrát Petra vnímat jako zosobnění dokonalosti, když bydlel s maminkou. Byl mladší než ona, žil s rodiči a sestrou, a pokud jde o budoucnost, skvěle si bydlení naplánoval. Dům je velký, naše rodina v něm pobývá už tři generace. V přízemí rodiče, v patře já, nahoře pak sestra. Kuchyně, obývací, ložnice, budoucí dětský

pokoj, k tomu velká zahrada, žádné potíže s parkováním, z Topolan jezdí do Olomouce bez problémů autobus, a to jak městský, tak několik linkových, autem jsme v centru do půl hodiny, naprostá pohodička, život na vesnici je tak nějak lepší a klidnější než ve městě, budeme ve svém a děti si budou hrát na zahradě, naši pohlídají, k tomu domácí zelenina, brambory, mrkev, cibule, všechno. Jabka taky. Ach bože, jak s tím mohla souhlasit! Osm let manželství, před tím čtyři roky chození, Petrovi je čtyřiatřicet a přijde mu normální bydlet s maminkou. Když spolu začali bydlet, „maminka“ jim jednou diskrétně naznačila, že jsou hodně slyšet — jako „při tom“. Samozřejmě to Lenka byla hodně slyšet a „maminka“ se na ni koukala jako na nějakou flundru a dávala jí dlouho pěkně najevo, že by si představovala ke svému Petříčkovi někoho jakoby tiššího, submisivnějšího, pokornějšího, takovou, která „to“ absolvuje v klidu, v tichosti, ale kdykoliv „to“ Petříček bude vyžadovat.

S Lenkou lomcoval vztek, o to větší, že spojený s bezmocí. A s vědomím, že si za to všechno může sama. Byla natolik inteligentní, aby si uměla připustit, že jestli je Petr Edgar, tak ona je jeho hloupá vidlácká ženuška. Je jedno, že má lepší vzdělání než on. Že má zajímavější práci. Že je vážně výhoda mít babičku na dosah. Že dcerka má ve třech sestřenicích o patro výš kamarádky; ano, třech, Petrova plodná ségra dokonale splňuje ideál vesničanky: vyplkla už tři děcka, stará se o barák, manžela, hospodářství — ne jako Lenka, co je věčně v práci — a důstojně se při tom všem roztekla do proporcí středně rostlého keporaka — ne jako Lenka, která místo toho, aby pečovala o děcko a chlapa, chodí čtyřikrát týdně za vesnici běhat. Ví o sobě, že je malicherná. A taky zoufalá, protože tuší, od koho přišla ta zpráva a proč se Edgárek tak narychlo vytratil. A to jsou všechno důvody, proč se ho neostýchá fízlovat, pokaždé se sevřeným srdcem a třesoucím se rukama z toho, co se zase dozví. Co uslyší — o sobě, o něm, o ní.

Vyšla z kuchyně na chodbu. Zula si pantofle a jen v ponožkách zamířila ke schodům. Když Petr potřebuje nerušeně telefonovat, odklidí se do garáže. Jenže je líný vzít si klíče, takže za sebou nechává v přízemí pootevřené dveře. Lenka se naučila příkrást se potichu do chodbičky ke sklepům a vyslechnout si, co si manžel s tou svou kurvou zase špitají. Lenka vnímala, že se z toho pro ni stala obsese. Hodně nezdravá. Toxická, jak se dneska říká. Věděla, že tamta chce po Petrovi, aby se rozvedl. On tomu vzdoruje. To je pro něj typické. Bojí se. Je moc pohodlný na to, aby si vyžral důsledky nevěry. Co by tomu řekla maminka! Lidi ve vsi! Nemluvě o těch nepříjemnostech s vystěhováním ženy. Určitě by si chtěla vzít Pájušku. To by mamince vadilo. Lenka z Petrovy posranosti vlastně měla radost. Má dost odvahy k tomu se v noci vytrazit, přejet kopec do Hněvotína a zasunout. Ale nemá dost kuráže na to vypořádat se s následky. Edgarova zbabělost Lenku utěšovala a dávala jí zapomenout na vlastní zbabělost, protože se nedokázala s ponížením podváděné manželky vyrovnat jinak, než že se tvářila, že o ničem neví. Že neví o tom, že manželova milenka bydlí přesně tisíc osm set devatenáct metrů od jejich domu a že to Petr k ní na kole stihne za sedm minut.

Lenka se bosky přikradla ke dveřím do garáže. Nedokázala potlačit zvědavost, prostě to musela slyšet. Tohle špiclování sotva mohlo její důstojnosti uštvědit hlubší ránu než vědomí, že je podváděná. Zvědavost pohánělo ještě něco dalšího — na blankytné obloze radostného cizoložství se poslední měsíc objevila těžká mračna milenčiny nespokojenosti. Ta jeho Sabinka se chtěla usadit. Dokázal ji okouzlit stejně jako před léty Lenku. Děvenka ještě nic netuší o jeho edgarovosti. Jenže miláček se bojí — nejen manželky a maminky, ale očividně i téhle své čubinky. Chce po něm, ať se k ní přestěhuje. Holka pošetílá! Lenka věděla, že Sabina v Hněvotíně obývá dvoupatrový domek zkraje satelitní zástavby, takovou tu moderní progresivní

obludu, která se všude v okolí lepí na tradiční hanácké vesničky — Lenka by nebyla tím, kým je, kdyby si tohle nedokázala zjistit —, a tam chce jejího Petra odlákat. Jako šukplácek ideální, byť na Lenčin vkus trochu sterilní, ale nedovedla si představit, že by tomuto produktu konvenční sériové architektury dal Petr přednost před zabydlenou rodinnou usedlostí v Topolanech. Lenka si občas představovala, jak Petr tu svou Sabinu přesvědčuje, ať se přestěhuje k němu do Topolan a dům dá k dispozici Lence s Pavluškou. On by toho byl schopný. Kvůli maminečce.

Hlavní důvod, proč Petr chodil telefonovat do garáže, spočíval v banálním faktu, že nahoře v polici za kastlíkem s náradím měl schovaný tajný mobil. Lenka by nebyla Lenka, kdyby to nezjistila. Takže pokud s ním konkubína Sabina chtěla mluvit, když se vyskytoval v dosahu zákonné choti, musela mu nejprve poslat zprávu (kód) a on se diskrétně vytratil použít druhý přístroj. Lence se to jevilo dost nepraktické a překombinované, zejména proto, že by ji nikdy nenapadlo šmejdit manželovi v mobilu a ani v nejmenším mu nedala záminku si myslet, že by to měla v plánu. Ale to byl prostě Petr; sama by nedokázala říct, jestli šlo o projev opatrnosti, nebo ryzí zbabělosti.

„Poslouchej mě!“ Petr na konkubínu zvýšil hlas. „Říkám ti, že ne. Tohle jsme si nedomluvili, takhle ne! — Nebudeš mi vyhrožovat! — Uděláme si Vánoce, to víš, že jo. — Ale... ale přece to nemusí být zrovna na Štědrej den, že jo. — Proboha jsem...“ Lenka věděla, že chtěl říct „ženatej“, ale rychle se opravil na „...mám dítě. — Ne, nic takovýho jsem ti neslíbil. — Ne...“

Lenka se škodolibě pousmála. V ráji se smráká.

„Prokristapána, jsi ty normální?“ Petrův dramatický šepot nejspíš slyšeli až venku u hospody. „Sabino, ne-vy-hro-žuj mi! Ne, já to Lence řeknu sám. Jo. Budeme spolu, to víš, že jo. — Co? — Ne, Pavču z toho laskavě vynech! — Sabčo, ty nejsi

normální! Vždyť je to moje dcera. Nemůžeš mi vyhrožovat, že jí všechno povíš. — Ne, ona ví, *jakého* má tatínka. — Už musím končit. — Probereme to osobně...”

Co bylo dál, Lenka neslyšela, protože zase tichounce odhopskala zpátky do patra. Ta hnusná mrcha se dožaduje Petra víc, než se Lenka domnívala. A je zřejmě ochotná jít přes mrtvoly, tedy aspoň obrazně. Když poslouchala ten hovor, vztek vystřídala škodolibost, jak Petříček doplácí na svou zbabělost a vžitou představu, že to může hrát na obě strany a vždycky mu to nějak projde. Jenže konkubína si zřejmě vše představuje jinak. A začala vyhrožovat...

Po škodolibosti, která nahradila vztek, nastoupil strach. Lenka chápala, kam Sabininy výhrůžky směřují. „Když to nevyřešíš ty, vyřeším to já. A řeknu to tvé manželce. A řeknu to tvé dceři, ať ví, *jakého* má otce...” V práci se s takovými případy setkávala. Málokdy to dopadlo dobře...

Nahoře si znovu obula pantofle a vrátila se do kuchyně. Pavluška si za kuchyňským stolem kreslila tak, jak ji tam nechala. Lenka věděla, že tatínka miluje, visí na něm, a to byl jeden z důvodů, proč manželovu nevěru zatím nijak neřešila. Ohledy k dítěti. Její práce si nárokovala tolik času, který by měl patřit rodině a výchově dcerky... Ať byl Petr jakýkoliv, o Pavlušku se staral líp než kterýkoliv z místních vesnických buranů. Jakýkoliv tátův úlet, „přestupek“ proti zásadám rodinného života, sounáležitosti a lásky, by dceru nenapravitelně zranil. Tomu musí Lenka zabránit.

Stála tam a zřejmě příliš dlouho na Pavlušku zírala, oddávajíc se myšlenkám, až dcera zvedla hlavu od kreslení (pastelkami pečlivě načrtávala jakousi lesní scenerii, pekelně soustředěná, špička jazyka prostrčená mezi zuby...): „Co je, mami?“

„Nic, zlato, kreslí si...” odpověděla Lenka nepřítomně. „Nemáš už hlad?“

Pavluška, v tu chvíli mnohem lépe vnímající čas než máma, zvedla oči ke kuchyňským hodinám. Čtvrt na pět. Večeří se o půl šesté. „Ne, mami, je ještě brzo. Přece.“

„Jasně, zlato, nedošlo mi to.“

Do kuchyně nakoukl Petr. Měl na sobě ten svůj příšerný cyklistický obleček. Stehna napěchovaná do elastáků. V rozkroku takových vycpávek, že to působilo, jako by musel nosit plínku. Vypadal v tom jak eunuch. Eroticky přitažlivý jak kuchyňský cedník. Lenka nechápala, jak s ním ta jeho Sabina vůbec zvládá šoustat, když se jí ve dveřích objeví takhle oháknutý. A zpočený k tomu. Ona sama tomuhle outfitu říkala *manil*. *Man in lycra*. Kdesi to četla jako posměšek vůči legračnímu ustrojení přestárých fanoušků cyklistiky.

„Jedu se projet,“ oznámil, co bylo očividné, a současně si na hlavu usazoval přilbu.

„V téhle kose?“ opáčila Lenka ironicky.

Petrovi to nestálo za reakci.

„Tatínku, dávej na sebe pozor,“ zvedla k němu Pavluška oči od kreslení. „A přijed' brzo, dřív než půjdu spát.“

„To víš, že jo, piškulko,“ usmál se Petr a odpochoval chodbou ke schodům dolů.

Lenka věděla, kam jede. V podstatě jí to bylo jedno. Ale tomu, aby nějaká čubka ohrožovala klid a psychiku její křehké dcerky, bude muset zabránit. Za každou cenu.

3

EDA KDYKOLIV V TU ZIMU

V domku bylo šero a zima. Jako už tisíckrát předtím si při návratu pomyslel, jaké by to bylo skvělé, kdyby ho vítala nějaká žena. Nejspíš i děti, ale ty do svých představ nezahrnoval. Děti by vždycky byly někde jinde — spaly by, dlely by ve škole nebo ve svém pokoji, protože přivítání vždy patřilo jen jemu a jí. Děcka by to věděly. Ona by jim to vysvětlila, to by byla její starost. Všichni v rodině by chápali, že když je tata doma, musí být klid a pořádek, protože nekázeň tata nesnese. Jestli je totiž Eda na něco doopravdy machr, tak na výchovu a kázeň.

Přesně věděl, jaká by jeho žena byla. Nepotřeboval by nějakou se školama. Školy ženskou jenom zkazí. Vidí to den co den v práci. Nafoukaný doktorky. Mladý sestřičky, co v životě nedokázaly nic jinýho, než že jim narostly kozy. Nafrněný krávy. Ani pozdravit nedokážou. Projdou kolem, jako by byl neviditelný, a ještě si myslí, že by je snad on jako starší měl zdravit první. Škola člověkovu jen zasere mozek. Naučí se tam kraviny a všelijaký teorie, jenom proto, aby se pak nechaly oblbnout zprávama a prolhanýma politikama. On ví, jak to chodí, nepotřebuje na to nějaký školy. Právě naopak — protože nikdy neměl žádný pořádný školy, protože devítiletka tady u nich stála za prd, tak teď ví, jak to chodí. Protože on má odžito, on věří tomu, co vidí a slyší, ho nikdo na vařený nudli neutáhne. Celej život se Eda spolíhal jen sám na sebe a na svůj rozum a díky tomu teď dobře ví, že by ho všichni jen chtěli obalamutit,

obelhat a okrást. Jenže na něho si nepřijdou. Takovej vzdělanec se ještě nenarodil, aby vyzrál na Edu Otáhala.

Svou ženu by učil on. Vždycky večer, potom co by uložila děcka a všechno pořádně uklidila, by si spolu sedli v kuchyni a on by jí vysvětloval věci. Takový ženský se spolu za celý den napindají blbostí, ale ta jeho by mu to vždycky všechno řekla a on by jí vysvětlil, jak je to doopravdy. Ona by ho poslouchala a chápala by všechno, co jí říká. Protože od toho tady chlap je. Musí ženskou naučit chápat život a svět, vysvětlovat jí věci. Usměrnovat a řídit. Když tak někdy sedí u kompu a čte si všemožně ty diskuse, tak žasne, jaký píčoviny jsou ženský schopný vypustit z huby. To všechno proto, že jejich chlapi jsou slaboši, normálně zdegenerovaní, co prostě nedokážou babu usměrnit. Jeho tata byl taky takovej. Místo aby doma zařídil kázeň, radši se zdekoval do hospody, jenom aby nemusel poslouchat ty maminy dřisty. A k čemu to vedlo? Jak dopadl? Jak všichni dopadli? Jaký měl Eda dětství jenom proto, že byl tata slaboch, co si doma nedovedl udělat pořádek?

V jeho rodině by všechno probíhalo jinak. Eda by něco takového svým děčkám neudělal. Žili by jinak. Jeho žena by si ho vážila — za to, že ji učí a vychovává, že jí vysvětluje věci. Že je rovnej chlap, co se o rodinu postará. Byla by mu vděčná, že má kde bydlet — domek sice není žádnéj luxus, ale lepší než nějaká králíkárna v paneláku, to on by jí už vysvětlil. Však vafky jsou lepší než nějaký předražený ústřední topení. A vlastní voda je v dnešní době nad zlato. Bůhví, co všechno do těch kohoutkových sraček strkají, jaký jedy pumpujou do lidí bez jejich vědomí. Co chvilku se o tom někde dočte. Kdepak, žádnéj chlór, žádná chemie, hezky vlastní studna, to je jistota. Ta jeho by to chápala a vážila by si Edy, že to tak vymyslel a zařídil. Však taky jo — práci má, nechlastá, na baráku všechno sám podělá, ženská, co jí to aspoň trochu myslí, by si s takovým chlapem všech pět olízla a pěkně by si ho hlídala, protože chlapi jako Eda jdou

na dračku. Že žádnou ženskou nemá, to je jejich vizitka, ne jeho. Protože Eda vidí, za čím se dneska ty povrchní chuděry honí. Vidí to v nemocnici dnes a denně. Jenom prachy, auta, jenom to nejnovější a nejdražší, v létě k moři, v zimě do Alp, drahý mobily, aby se tím mohly chlubit. A když Eda řekne, že nemá ani televizi, tak se mu smějou. Kurvy! Však na co taky televizi, samý lži a oblbování a nic jinýho. On nepotřebuje televizi, aby věděl, co si má myslet. Ta jeho by nebyla povrchní hloupá kurvička. Ta by v něm viděla toho ryzího poctivýho chlapa, co se umí o rodinu postarat, ta by ho dovedla ocenit a brala by ho takovýho, jaký je. Žádný pozlátko, žádná přetvářka. Chlap se srdcem na dlani. Ber, nebo nech být.

V kuchyni byla jako vždycky děsná zima. Když je venku taková klendra jako teď, nevytápí celý domek, ale nastěhuje se do kuchyně. Aspoň ušetří. A s jeho pracovní dobou je to i lepší. Ani si nevyslíkl bundu a zapnul vačky pod oknem. Začaly hučet a klepat, spát by se u toho nedalo, ale Eda ví, že jsou spolehlivé. Do konvice natočil trochu vody a postavil ji na sporák. Za dvě minuty začala pískat, on mezitím našel čistý hrnek a hodil do něj pytlík čaje. Z tašky vytáhl čerstvý rohlíky a vlašské salát, co si cestou koupil u Rákosníka, protože coop byl v tuhle dobu ještě zavřenej. Pak zalil čaj vařící vodou.

Bude trvat ještě tak pětadvacet minut, než se kuchyně vyhřeje. Takže se zase vypravil do mrazu. Musí se pozdravit s klukama. Už se na ně těší. A oni se těší na něho. Vědí, že je zpátky doma, a nemůžou se dočkat, až se uvidí a pozdraví. Byl na svoje kluky hrdej, protože je dokázal skvěle vychovat. Na to byl Eda skutečnej machr, na výchovu. Právě díky tomu, jak svoje kluky vychoval, nepochyboval o tom, že by vychoval i svou ženu. Kluci ho za to milovali. Uznávali ho a vážili si ho. A poslouchali na slovo. Až najde tu pravou, bude taky taková.

4

LENKA STŘEDA 21. PROSINCE 2022 ČTYŘI HODINY PŘED VRAŽDOU

Vánoční večírek v práci Lence potvrdil, jak skvělá jsou parta, jak lidi z týmu miluje. Teda spíš chlapy z týmu, protože ona je tam jediná žena. Nikdo se neožírá. Nikdo po ní nevyjíždí. Baví se spolu — sice o práci (o čem jiném taky?), ale práce je jejich život. Dávají si dárky. Děsně se tomu smějí. Adam dal šéfovi jakousi příručku, jak být dobrým vedoucím kolektivu — vydanou koncem padesátých let. Šéf jim pak předčítal o socialistickém pracovním nasazení. Ona sama od kluků dostala — srdce se jí sevřelo nadšením a dojetím — ručně malovanou kašmírovou granátově červenou štolu s černomodrým vzorem. Když před měsícem vyrazila s Patrikem cosi řešit do centra, narazila na ni ve výloze jednoho butiku a okamžitě se do ní zamilovala a Patrik s ní trpělivě stál před výkladem, zatímco se ona kochala. A on si to zapamatoval a její kluci se složili — když ten dárek rozbila, spontánně padla Patrikovi kolem krku, protože věděla, že to on tenhle dárek spískal, a ostatní chlapi hlasitě protestovali, že to jako pozor, že oni se na tom podíleli taky... Bože, jak je miluje! Tohle je práce snů, tohle je tým snů a ona má obrovské štěstí, že s nimi může dělat, jakkoliv je ta práce náročná a stresující.

Už bylo po desáté a na všech se začala projevovat únava — ne z pití a z jídla, ale z toho, že večírku předcházela normální pracovní den —, když se na chodbě u záchodů srazila s šéfem. Byl — o kolik? — o patnáct let starší než ona, znala jeho renomé

a obdivovala ho. Nechápala, jak dokázal při tomhle zaměstnání zůstat celé ty roky ženatý... Měl už dvě velké děti a ženu, kterou by mu mohli všichni závidět. Když to srovnala se svou situací, s tím, jak vypadá její rodina... Šéf pro ni představoval ztělesnění pracovitosti, spolehlivosti, neuhýbavosti — možná byl někdy trochu pomalejší a těžkopádnější v rozhodování, ale ona mu důvěřovala. Téměř abstinent. Nekuřák. Bez komplexů a frustrací. A ke všemu šťastně ženatý. Lenka nechápala, jak toho dosáhl. V čem je tajemství těch šťastných manželství? Co slyšela od kluků z týmu, protože šéfovu Evu znali osobně, nebyla to nablýskaná fasáda ukrývající jen trosky vztahu, ale skutečnost. Jak je to možné — když z jejího manželství se pomalu stávají ruiny bombardované z jedné strany Petrovou nevěrou, z druhé odporem, který v ní samé manžel vyvolává. Nedokáže se pohnout dál, jako by zamrzla uprostřed minového pole. Nedokáže změnit sebe, změnit své postoje, nedokáže změnit svůj pohled na manžela, nedokáže změnit nic. A přitom šéfovo trvanlivě šťastné manželství ukazuje, že vina není v její práci, v její touze a potřebě v té práci uspět (nepotřebuje vybudovat nějakou závratnou kariéru, ale jenom to neflákat a mít výsledky), ale spíš v ní. V ní a v Petrovi.

Na chodbě byla zima, kvůli vysokým nákladům na topení rozhodlo vedení přikročit k razantnímu přiškrcení kohoutů na radiátorech. Lenka měla přes ramena přehozenou novou štálu, teď si do ní zabalila i předloktí a ruce zkřížila na prsou. Šéf se zastavil a usmál se na ni. Lenka zapomněla, že míří na záchod, a zastavila se taky. Šéf pokýval hlavou. Ona taky. Pár vteřin rozpačitého ticha.

„Díky moc za tohle...“ spustila Lenka a hlavou kývla ke štále.

„No mně neděkuj, to vymysleli kluci,“ řekl šéf.

„Udělal mi to radost...“ Lenka byla naměkko, chtěla to nějak dát najevo, ale zjistila, že nemá žádná lepší slova.

Šéf si ji změřil pohledem. „Sluší ti,“ řekl potom.

Lenka by mu s chutí tu lichotku oplátila. Jenomže nemohla říct *Tobě to taky sluší*. Znělo by to pitomě. Ještě by si pomyslel, že s ním flirtuje. Nebo že je opilá. I když mu to fakt slušelo. Prošedivělý padesátník. Košile, svetr do věčka, sako (ano, i jemu tady musela být zima), džíny. Mohl by teda zhubnout, jenže během covidu nabrali všichni. I ona. O Petrovi nemluvě. Nejspíš přibrala i ta jeho štětka, jenže při Lenčině smůle jí se to určitě hodilo do koz, zatímco Lence se akorát udělaly faldy a roztekl zadek.

„Díky,“ odpověděla.

Šéf si ji změřil. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Proč?“ vyhrkla.

„No, během večera jsi chvílemi vypadala duchem nepřítomná.“

Na vteřinu Lence mihlo hlavou, že by mu tady na chodbě všechno vyklopila. Že zjistila, že ji manžel podvádí. Že ho špicluje. Že neví, co má dělat. Že ta — tamta — vyhrožuje, že to napraská dcerce, která by to nepochopila, která tatínka bezbřeze miluje a byl by to pro ni děsivý psychický otřes. A že potřebuje poradit, protože je zoufalá.

„Jsem jen unavená,“ řekla Lenka, a aby svá slova potvrdila, promnula si oči. „Všechn ten předvánoční shon. Pavluša chce se mnou pít cukroví, jenže s ní mi to zabere dvakrát tolik času...“

„Kdyby sis chtěla vzít volno...“ začal šéf.

Lenka vzdychla. Ještě se začne cítit provinile, že lže. Jenže nemohla přiznat svou naprostou porážku. Protože co jiného je Petrova nevěra než její definitivní prohra? Manželství v troskách. Její sebevědomí v troskách. Celý její život se mění v sutiny. Aspoň v práci si musí udržet zdání úspěchu. Skuhrat by bylo neprofesionální.

„Díky, ale to je v pohodě. A navíc...“ zasmála se hořce, „spoustu věcí udělá tchyně, i když ji podezřívám, že hlavně proto, aby mi pak mohla dávat najevo, že jako matka a manželka nestojím za nic.“ Aspoň teď nelhala.

Šéf se hlasitě zasmál. „Až bude někdy čas, tak povyprávím o své tchyni. Teď už je to v pohodě, ale jen díky tomu, že ji Eva svého času vyhodila. Od té doby se s náma nebaví.“

„Já si tenhle luxus nemůžu dovolit,“ vzdychla Lenka, „to bych potáhla tak akorát já.“

Šéf pokýval hlavou a otcovsky se na ni usmál.

„Ale nestěžuji si...“ ujistila ho rychle Lenka. „A ani nejsem opilá.“

„Všichni jsme si dali nějakou tu skleničku,“ odpověděl šéf.

„Vlastně mám problém...“ Lenka to nevydržela. Hned v tu chvíli zalitovala, že s tím začala.

Šéf na ni pohlédl. „Ano?“

Ještě pořád mohla zalhat. Něco si vymyslet. Jenže tenhle člověk v ní vzbuzoval důvěru. Touhu se svěřit. Vzdychla. Mohl by být její otec. Možná ne doslova, ale prostě ho tak brala. „Zjistila jsem, že mě... manžel mě podvádí. S takovou nějakou. Metr sedmdesát. Čtyřky prsa. A zjevně i spousta volného času. Nic z toho já nemám.“

Šéf zůstal stát celý zkoprnělý. Očividně jej uvedla do rozpaků.

Cítila se trapně. „Promiň, Pavle, měla jsem mlčet. Asi jsem toho přece jen nějak víc vypila nebo co...“

„Ne. Mě to jen zaskočilo. Já nevím, co mám říct... Já — chtěl bych ti říct něco povzbudivého, ale nevím co.“ Vzdychl. „Je mi to líto.“

„Mně taky.“

„Co budeš dělat?“

„Nevím.“

„Jak dlouho...?“

„Od léta? Půl roku...“

„Manžel ví, že to víš?“

„Ten? Pchch...“

Pavel vyčkával.

„Chci říct, že kdyby tušil, že to vím, tak... já nevím, ten by se podělal strachy.“

„Jak jsi to zjistila?“

„Musela bych být blbá a slepá, kdybych to nezjistila.“

„A – už někdy dřív?“

„Ne. Já si Petra vzala, protože... Měla jsem za sebou nějaký blbý zkušenosti a on to byl takovej — no — trochu mamánek. Petr je mladší než já, když jsme si spolu začali, bylo mu dvaadvacet, měl přede mnou jen jednu holku, a já jsem měla pocit, že s ním to bude na pohodu, že už jsem se vyblbla a že on je svým způsobem ideální na to, abych se usadila a soustředila na školu. On už dělal, měl bydlení a... A teď tohle.“

„Myslíš, že je to vážný?“

Je to zrada a každá zrada je vážná, napadlo ji.

„Já myslím, že mu ze začátku vůbec nedocházelo, do čeho se pustil,“ odpověděla. „A teď mu ta dotyčná vyhrožuje, že ho napráská.“ Lenka se hořce uchechtla. „A on se jí bojí. Pavle, to je tak odporný, jak se jí bojí.“

Nastalo ticho. Ze zasedačky na tichou studenou chodbu doléhal hluk zábavy. Lenka si svou novou stólu přitáhla ještě víc k tělu.

„Drží ho za ocas a on se třepě strachy,“ řekla jakoby duchem nepřítomná.

„Myslíš si, že to půjde spravit?“

„Jestli mu to zvládnou odpustit?“

„Jo.“

Lenka se zahleděla kamsi na vzdálený konec chodby.

„Pavluška ho miluje. Ta by bez tatínka nemohla být. Takže mi nic jinýho nezbyvá. Ale ta jeho zbabělost se mi tak nesku-tečně hnusí.“

„Jasně...“ vzdychl šéf.

„Rozumíš, Pavle,“ obrátila se k němu Lenka naléhavě, „je s milenkou, protože se bojí to s ní ukončit. Jak ho znám, tak by

to s ní chtěl ukončit, protože se bojí mě. A ještě víc se bojí, co by tomu řekla maminečka. Třese se strachy na všech frontách a mně je to tak odporný.“

Šéf neodpověděl.

„Prosím tě, promiň, že to tady na tebe tak chrlím.“

„Ne, to je v pořádku. Jsem rád, že jsi mi to řekla. Já vím, co ta naše pracovní doba udělá s rodinným životem. Hele, Leni, vezmi si volno, třeba to nějak ještě půjde slepit dohromady. Já vím, že to je rada k ničemu. Moje bývalá šéfová mi vždycky říkala: každej moment, kdy dítě může být s oběma rodiči, je to nejcennější, co mu můžete dát. Když je doma klid a lidi jsou spolu. Já nevím — máš ještě nějakou zbylou dovolenou? Jestli jo, tak si napiš žádanku, já ti to hned zítra ráno podepíšu... Budou Vánoce, to je ideální doba tyhle problémy vyřešit.“

Lenka si obmotávala zápěstí volnými cípy štóly.

Rozhostilo se ticho. Na chodbě zablikala zářivka. Lenka se vzpamatovala. „Vlastně jsem šla na záchod,“ řekla.

„Tak to bych tě ve vlastním zájmu neměl zdržovat.“ Usmál se.

Kývla hlavou. „Pavle? Moc děkuju.“

„No nemáš zač.“

„Ten dárek mi udělal velkou radost,“ řekla ještě a zamířila na záchod.

Když se vracela taxíkem domů, přemýšlela, jestli neudělala chybu, když šéfovi všechno vyklopila, ale to, že se mohla svěřit — a zrovna jemu —, ji vnitřně zklidnilo. Teplo v taxíku uspávalo a Lenka se cítila uvolněná a povznesená. Kombinace alkoholu a šéfových slov, jeho pochopení na ni velmi pozitivně působilo. Nemyslela na to, kolik zas bude stát jízda do té díry, kde musela bydlet. Z práce domů to měla 8,9 kilometru, mimo špičku (jako třeba teď uprostřed noci) zabrala cesta zhruba 17 minut. Co kdyby — přemýšlela Lenka zmámeně (řidič našťástí necítil potřebu spřádat konverzaci) — místo toho, abych byla na Petra

naštvaná, co kdybych mu ukázala, že ve mně má něco, co mu žádná vyzáblá flundra, byť mladší a nohatější, nemůže dát? Připadalo jí nesmírně snadné Petrovi odpustit, přijede domů, svlékne se a poskytne mu pomyšlení, jaké mu může poskytnout jenom ta, co ho patnáct let zná. Jestli Petr netuší, že ona o všem ví, bude snadné mu odpustit. Její sebeúcta a důstojnost zůstane nedotčená, když může ohledně manželova cizoložství předstírat sladkou nevědomost. Udělají si krásné Vánoce. Jako rodina. Ona, Pavluška, Petr. Lenka se už postará, aby Petr tu štetku pustil z hlavy. Zabojuje.

Taxikář zastavil a řekl, že jsou na místě. Lenka se s trhnutím probrala. Do reality ji vrátil nejen řidičův hlas, ale také pohled na taxametr. Když vystupovala, myslela na to, že by měla Petrovi navrhnout, aby si pořídili byt ve městě. Topolany! Kdyby přežívala v zemljance někde uprostřed lesa, sotva by si připadala tak odříznutá od civilizace jako tady. Nechají se vyplatit z Petrovy třetiny domu. Něco mají našetřené. Nejsou na tom špatně, můžou si dovolit dát dvacet tisíc měsíčně za hypotéku. Nebo za nájem. Radši chudá, ale ve svém...

Z okna jejich obýváku v prvním patře jí ztemnělou cestičku k vchodovým dveřím osvětlovala povědomá kombinace záře televizní obrazovky a stolní lampy. Petr je vzhůru, to je dobře, hned jak vejde domů, tak se do toho Lenka pustí. Jak byla lehce přiočilá, toužila si zasouložit, prahla po tom cítit Petra v sobě a na sobě... Tiše odemkla, zula si boty a jen v ponožkách svižně vyběhla do patra. Otevřela dveře do bytu — aspoň že si prosadila tu kouli na dveřích, aby si zachovala zdání soukromí — taška s tou krásnou kašmírovou štólou sklouzla na podlahu, bundu spěšně pověsila na věšák a rozzářená vstoupila do obýváku...

V televizi běžel americký seriál, pokojem lehce voněla máta a levandule — a z křesla na ni přísně shlížela tchyně. Celým svým ustrojením dávala najevo, jakému musí čelit nepohodlí a očividně primárně zimě, jakkoliv se Lence zdálo, že mají

v obýváku protivně přetopeno. Paní Nová starší se navlékla do tlustého flanelového pyžama, obrovské ponožky vzbuzovaly dojem, jako kdyby trpěla otoky chodidel, a navrch přidala svůj neodmyslitelný světle růžový froté župan s delikátním pomněnkovým vzorem, ve kterém se po večerech nechávala vidět celou tu dobu, co se Lenka znala s Petrem, přičemž ani před těmi patnácti lety ten župan nevzbuzoval iluzi novosti.

Lenka na tchyni nechápavě zírala. Do reality ji vrátilo až levdové: „No to je dost! Kdybych to věděla, tak by Pavluška spala dole u mě.“

„Kde je Petr?“ vydechla Lenka.

„Jel na kolo.“ Tchyně se těžce zvedala z křesla.

„Teď v noci? Měl přece být s Pavluškou.“

„Tak s Pavluškou byl celý večer,“ opáčila Petrova matka, jako by se snad jednalo o mimořádnou zásluhu. „Kdybys přišla dřív, nemusel chudák jezdit takhle v noci...“

„Měli jsme v práci večírek a...“ Lenku celá záležitost natolik rozhodila, že se okamžitě uchýlila do ospravedlňujícího se módu.

„Zase?“

To už se Lenka vzpamatovala. „Jak zase? Jednou za rok máme vánoční večírek a Petr slíbil, že...“

„On má ale právo po tom, co se celý den věnoval práci a dítěti, jet se aspoň v noci protáhnout. I když teda tady *trnu hrůzou*. V té tmě! A v tom mrazu.“

„On má právo...“ zopakovala Lenka.

Zmocnil se jí vztek a zuřivost. Tak si naplánovala tuhle noc a místo manžela doma najde tuhle královnu retroflanelu. Dobře věděla, kam ten zmetek jel. Ten se určitě nevěnuje cyklistice!

„V tom případě se v klidu dodívej na seriál,“ houkla Lenka na tchyni, a aniž čekala na odpověď, rychle se otočila, sebrala bundu, ze země tašku a z věšáčku klíčky od auta a utíkala po schodech dolů.

Samozřejmě věděla, že pila, ale v tu chvíli jí to bylo jedno. Ještě zaregistrovala, jak se tchyně vyklání z okna a snad na ni i cosi volá, ale tím se teď nehodlala zdržovat. Vycouvala z příjezdové cesty, na silnici se otočila a vyrazila.

Polím a loukám mezi Topolany a Hněvotínem se od nepaměti říkalo Za Horními humny a podle mapy kdysi Lenka zjistila, že v terénní vlně mezi vesnicemi leží oba nejvyšší body jinak placaté krajiny západně od Olomouce. Vlevo od silnice je to 268 metrů nad mořem, vpravo zas 257. Z Topolan vede silnice efektně vzhůru k horizontu — v tu mrazivou noc krémově béžovému. Neprodyšné mraky odrážely světelný smog z města, které ani v době energetické krize nešetřilo na osvětlení kostelů, radnice a barokních paláců. Z polí vítr sfoukal sněhový poprašek a hromadil ho v příkopech podél silnice, odkud přetékal na šedobíle promrzlý asfalt. Ta krajina tady Lence připadala krásnější v zimě než v létě. Všechna ta pole a úrodné lány hanácké černozemě jsou na jaře a v létě ve své idyličnosti tak banální. Jí mnohem víc vyhovovala černá bezútěšná zmrzlost pole s hlubokými brázdami, jejichž měsíční pustota jaksi odpovídala pocitům, které z přebývání v tomhle konci světa měla.

Lenka by nebyla Lenka, kdyby neměla přehled, takže věděla, kde ta cizoložná mrcha bydlí. Čtyři minuty jízdy autem. Petříček, kašpar jeden, aby byl nenápadnej, tam jezdí na kole. Polní cesty po mezích členících jednotlivá pole tady každý zná. Supí si to po terénní vlně, zleva má Za Horními humny, zprava Pod vrbím, před sebou Hněvotínský potok a Topolanskou louku, což je dokonale absurdní, protože ta je od Topolan úplně nejdál a navíc z ní notně ukrojila zástavba prefabrikovaných domků, které si kolem severozápadního konce Hněvotína postavily náplavy z města. Ta štětka byla jednou z nich. Lenku popuzovalo, že si za ty roky osvojila lokální místopis; připadalo jí to jako doklad toho, že ztrácí svou městskou identitu a stává se z ní vesničanka. Obyvatelka Vidláková. Edgarova hnusná stará.

Mezi poli a loukami musí Petr opsat nepraktický oblouk, a tak ke své souložnici přijíždí z opačné strany. Nejspíš to má být součást konspirace. Lence chvíli trvalo, než jí došlo, že si kvůli tomu pořídil novou helmu a absurdně velké cyklistické brýle přes půl obličeje, takže to vypadalo, jako by přes pole na kole funěla obří masařka.

V tu noc to Lenka zvládla za šest minut. Nepočítala s tím, že by v téhle pustině narazila na policajty, ale ani tak nechtěla dráždit rychlou jízdu. Zvláště když pila. V Hněvotíně zabočila mezi novou zástavbu a k *onomu* domu dojela prakticky krokem. Zastavila a vypnula motor.

Svítilo se u ní. V patře i v širokém trojdílném okně v přízemí. Za jednoduchou bránou z pletiva parkoval tmavý renault. Svítilo se i v sousedních vilách, opentlených girlandami vánočních světylek. Domky byly čelem otočeny do pustého černého pole, po kterém ledový vítr proháněl sněhový poprašek.

Lenka vystoupila z auta a rovnou si to zamířila k ní. Než však stačila zmáčkнуть zvonek na sloupku branky, dveře u vilky se otevřely a v nich se objevila — *tamta*. Lenka nebyla ani v nejmenším ochotná dát jí nějaké jméno. Objektivně vzato, křivdila by jí, kdyby jí nepřiznala, že je vážně pěkná. Symetrická tvář, velké tmavé oči, možná až příliš výrazný nos, úzké rty a široká ústa, na tenhle typ chlapi prostě zabírají. Teď v noci na sobě měla džíny a červenou prošívanou bundu, na hlavě huňatou černou čepici — a očividně se oddávala čemukoli, jen ne souložení s jejím manželem. Že by se dneska Peťánek stavil jen na rychlovku a teď už na kole pelášil přes pole a louky zpátky? Kéž by si v té tmě rozbil tu svou záletnou hubu. *Tamta* se ve dveřích pro cosi ještě otočila zpátky do domu, šoupla to do kabelky, co jí visela přes levé rameno, a Lenky si zatím vůbec nevšimla.

„Dobrý večer!“ zavolala Lenka od branky.

Tamta sebou trhla, otočila se a zahleděla na Lenku. Moc bystrosti v obličeji teda nepobrala...

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Žádné dobré zprávy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.